

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Summa Jurisprudentiae Sacrae Universae, Seu Jus
Canonicum, Secundum quinque Decretalium Gregorii
Papae IX. Titulos explicatum**

Pichler, Vitus

Bibliopolarum Augustanorum, 1723

VD18 VD18 12190187-ddd

Titulus XXVII. De Successionibus ab intestato.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98739](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98739)

mit in capita, sondern in stirpem, vel stirpes, zukommen/es seyen wenig oder mehrer Kinder vorhanden; es seyen gleich die Kinder allein/ oder noch gemeldter Bruder/ oder Schwester bey Leben. Jedoch so von einem Theil auch keine Kinder vorhanden seyn wurden/ solle der halbe Theil gemeldter Halbscheid aufgeliefert werden dem Collegio und Probier-Haus der Gesellschaft Jesu zu Landsparg/welches ich substituere sowohl in diesem/als auch in andern Fahl/sofern keines auß obgedachten meinen Geschwister-ten Kinder hinterlassen soll. Von besagter Erbschaft aber/ehe sie zertheilet wird/ sollen die Schulden/ welche Gott Lob nit vil seynd/bezahlt/und die Leich-unkosten sambt den folgenden Legatis abgezogen werden.

Viertens. Dann legire und verschaffe ich 200. fl. umb 400. heilige Messen/für jede 30. fr. welche von weltlichen Priestern/ wo es immer geschehe/jedoch innerhalb 2. Monath sollen gelesen werden. Desßgleichen den PP. Franciscanern, und den PP. Augustinern zu Ingolstatt/jeden 50. fl. mit Beding/das jede meiner Seelen zu Trost/so bald es möglich/ 50. heilige Messen für mich applicieren. Mit minder sollen 20. fl. der Bruderschaft der Eydernen Gürtel S. Monica, und widerumb 20. fl. der grösseren Academischen Congregation in gedachtem Ingolstatt/ deren unwürdiges Mitglied ich gewesen/als ein pium Legatum bezahlt werden.

Fünftens. Weilen den Armen mittheilen und zu Hülff kommen ein Gott sehr gefähliges Werk ist/und reichlichen Seegen/so wohl in zeitlichen als ewigen Gütern/wie ich öftermahlen erfahren/ mit sich bringet/ denen ich auch/als in welchen Christus selbst anzu sehen/jederzeit zugethan gewesen/ und desßwegen so grossen Seegen in meiner zeitlichen Wohlthat mir zugezogen/als will ich ihnen auch nach meinem Todt guetes erweisen. Ordne also für selbige 1000. (sage tausend) Gulden; davon 400. unter die Haus-Arme in meinem Flecken/und Nachbarschaft in Gezirck von 2. Stunden sollen aufgetheilt werden. 100. aber sollen dem P. Operario, andere 100. dem P. Praefecto Gymnasij, und widerumb andere 100. dem P. Canonistae, allen dreyen der Soc. Jesu zu Ingolstatt eingehändigt werden/ das sie selbige den betragten/und armen Bürgern/den armen Gymnasialten, und den bedürfftigen Juris Canonici Studiosis, wie sie es für guet in dem Herrn befinden werden/ auftheilen. Die übrige 300. fl. aber sollen der Willkür des Executoris überlassen seyn/welcher es jenen soll lassen zukommen/welche er desß Allnosens würdiger zu seyn erachtet; und ware mir lieb/wann er damit etliche arme Knaben tieffe Handwerck erlernen/ oder für sie das Schuel-Geld bezahlete.

Sechstens. Vermache ich einem jeden Kind meines Bruders Georg/und der zweyeh Schwester/ Agnes und Ursula/100. fl. wie auch dem Ober-Knecht/ und der Haushal-

terin/jeden 50. fl. wegen treu-geleiteter Diensten/den übrigen Ehehalten aber/ jedem einen besunders 15. fl.

Zunehmenden. Sofern jemand auß obgedachten/ live hereditibus, live legatariis, mit dem was ich ihme wohlmeinend hinterlassen/ nit zufrieden wäre/sondern allerhand Gezand und Strittigkeiten nach meinem Absterben anfangen sollte/so ist mein Will/ das selches seines Antheils beraubt werde/ und selchen den andern Erben (wann ein Erb sich nit wolte befriedigen lassen) oder den Legatariis (wann einer auß diesen nit wolte begnügen seyn) zuwachse.

Achters. Damit alles desto richtiger bald nach meiner angeordneten Disposition bewerkstelliget werde/ernenne ich für einen Executorem hujus testamenti meinen hochgeehrt-Geliebtesten Herrn Nachbar Antonium Wohltreu/ mit demüthiger Bitte/wolle mir dieses letzte Freund-Endt der Christliche Lieb-erweisen/gegen seiner Standnuß/ welche bestehen soll in meiner zuverehrenden silbernen innerher bezahlten Rändern.

Ubrigens damit dieser mein letzter Will desto minder Gefahr leide/ will ich gantz das/wann er nit sollte gültig seyn als ein Testament/er wenigst Kraft habe als ein Contract/oder auf andere Weis/wie er nach demselben bestehen kan. Behalte mir auch ausdrücklich bevor die Freyheit obgedachten meines letzten Willen auf jedermahliges Geheuch finden zu verändern/darzu/ oder darvon zu thun/wie es mir belieben wird.

Beschliesse es hienit/wie ichs angeordnet/ nemlich in dem Rahmen der Allerheyligsten Dreyfaltigkeit. Geschehen in Groß-Baylingen den 25. Merz 1719.

(L.S.)

Gottlieb Erdmann

Pariter subscribunt & signant testes, Notarius, prout supra docui §. 2. nisi Testamentum offeratur Judici &c. prout notavi §. 3. in fine prioris formulæ testamentariæ.

TITULUS XXVII

De Successionibus ab intestato

SUMMARIUM.

1. 2. Successio ab intestato quid & quomodo.
3. Tres lineæ, Descendentium, Ascendentium, & Collateralium consanguineorum, habent privilegium succedendi ab intestato.
4. Attenditur in linea gradus consanguinitatis cumdam Jure Civile.
5. Quid sit succedere in capita, & in stirpes.
6. 7. Primo loco succedunt Descendentes, liberi & nepotes: hi quomodo.
8. An & quomodo liberi naturales tantum, sicut ex damnato complexu orti, & legitimati.
9. An & quando privignus.
10. An & quando Religionem professi: quid?

moriantur ante patrem, vel matrem.

11. Altero loco succedunt Ascendentes: § quomodo.

12. An cum illis admittantur liberi fratrum germanorum soli exstantes.

13. Tertio loco succedunt Collaterales, fratres germani, eorumque liberi, unilaterales, ac reliqui consanguinei collaterales: § quomodo.

14. An § quomodo liberi fratrum § sororum soli exstantes.

15. Quarto loco succedunt Coniuges sibi mutuo: quando, § quomodo.

16. Quomodo de Jure Bavarico.

17. Quando admittatur Fiscus.

18. Quis ab intestato succedat Clericis § Religiosis.

19. An valeat pactum, praesertim juratum, de succedendo alteri, dum is adhuc in vivis est, in eventum mortis.

¶ Citemus 1. Successioni hereditariae exte-
riori opponi, & propterea subungi suc-
cessionem hereditariam ab intestato, h. e. ac-
quisitionem hereditatis extra calum testame-
nti & ultimae voluntatis, seu quando defunctus
decessit intestatus, scilicet absque testamento
vel alia dispositione, vel quando quidem fecit
testamentum, sed invalidum, vel validum qui-
dem, sed postea destitutum, ruptum, vel annu-
latum: quo casu deferitur hereditas ad certas
personas ex dispositione Juris, sicut in casu testa-
mentariae dispositionis deferitur ad certas per-
sonas ex voluntate hominis, nempe Testatoris.

§. 2. Successionem ab intestato dividi in
Civilem, Prætoriam, Feudalem, Statutariam,
Consuetudinariam, & Pañticiam, prout nempe
vel ex dispositione Juris aut Civilis, aut Præ-
torii aut Feudalis, vel vi Statuti, vel Consuetu-
dinis, vel Pañti privati, oritur Jus capiendi hæ-
reditatem. Successio Civilis, seu ex Jure Civili
descendens, alio nomine vocatur etiam legiti-
ma. §. ff. de hered. petit. eo quod leges ita dis-
ponant, quamvis ea in thesi ac in genere de-
ferantur à Jure Naturali, praesertim quoad de-
scendentes in linea recta, cum natura dicat,
ex bonis parentum sustentandos liberos &c.
Nam Jus & Leges Civiles Jus Naturale quoad
successionem magis declarant in hypothese,
item quoad quantitatem, quæ cuilibet ex hæ-
reditibus ab intestato obvenire debeat &c. Suc-
cessio Prætoriam est Jus succedendi in universum
Jus defuncti à Prætoris concessum; cum enim
Jus Civile successionem hereditariam valde
angustis limitibus circumscriptis, & subinde
nimio rigore, hunc rigorem Prætor tempera-
vit quandoque: sic liberos emancipatos, qui
de Jure Civili non poterant succedere ab inte-
stato parentibus, admittit Prætor ad succeden-
dum. §. 9. inj. de hered. quæ ab intest. sic sine dis-
crimine admittit Prætor tam cognatos, quam
agnatos. l. 1. ff. unde cognati; cum tamen Jus
Civile solos agnatos, seu ex linea paterna con-
junctos, admiserit. Atque hæc successio Præ-
toriam appellatur etiam bonorum possessio. De
successione Feudali egimus ad tit. de feud. De
successione Statutaria, vel Consuetudinaria nihil
fere attinet dicere, cum tantum sit inspecien-
dum loci statutum, vel obferantia: sic vi statu-

ti, vel consuetudinis, filii Illustres, & Equestres
Ordinis, in majori quantitate bonorum succe-
dunt, quam filia, quæ in filiorum gratiam, legiti-
ma, vel dote contenta, ulteriori hereditati
paternæ debent renuntiare, vel pro renuntia-
tis habentur in Bavaria, Suevia, Franconia, tra-
ctu Rhenano &c. De Pañticia aliquid addemus
in fine. Proin ferè de Civili seu Legitima suc-
cessionem tantum sermo erit, ac incidenter de
Prætoriam.

§. 3. Ordines & classes succedentium ab in-
testato de Jure Civili esse tres. In 1. classe sunt
Descendentes in linea recta, nimirum liberi, ne-
potes, pronepotes &c. decedentis. In 2. Ascen-
dentes in linea recta, nimirum parentes, avi &c.
in 3. consanguinei Collaterales, seu in linea col-
lateralis conjuncti, videlicet fratres, sorores,
eorumque filii & filia, nepotes & neptes &c.
Fratres germani (idem est de sororibus) dicun-
tur, qui ex duplici vinculo, patris & matris,
sunt conjuncti, Germanice *zweybündig* seu qui
eundem & patrem & matrem habent: *consan-
guinei*, qui ex eodem quidem patre, ex diversa
tamen matre: vicissim *uterini* tantum, qui ex
eadem quidem matre, sed ex diverso patre pro-
creati sunt, adeoque unus tantum sunt vincu-
li, unilaterales, *einhändig* / *Stief-Brüder* /
Halb-Brüder. Rursus ex consanguineis col-
lateralibus alii vocantur *agnati*, qui nempe ex li-
nea paterna & masculina sunt conjuncti defun-
cto, de cujus hereditate agitur, *cognati* verò,
qui ex linea materna & foeminea. Vulgus ta-
men omnes consanguineos (*imò & affines*, qui-
bus tamen nullum omnino Jus succedendi com-
petit) promiscue & abusive cognatos nominat.
Quartam classem de Jure Prætorio, ubi defici-
unt descendentes, ascendentes, & collaterales
consanguinei, constituunt *coniuges*, si decedens
fuit in conjugio, sed cum suis limitationibus,
ut videbimus. Denique si & conjugii vincu-
lum absit, *Fiscus* non tam hereditatis, quam su-
perioritatis & regalium jure occupat potius
bona defuncti tanquam vacantia, quam in iis
succedat.

§. 4. Non solum lineam consanguinitatis re-
ctam & collateralem, sed & gradus lineæ, in or-
dine ad succedendum ab intestato attendi. *Gr-
dus* autem consanguinitatis in hac materia non
computantur secundum Jus Canonicum, uti
in Matrimonio, sed secundum Jus Civile, etiam
in foro Canonico. In linea quidem recta non
discrepat quoad gradus computandos Jus Ca-
nonicum à Civili, sed secundum utrumque da-
tur hæc regula: *tot sunt gradus in linea recta, quot
sunt generationes*, seu, *quot sunt personæ una dem-
ptæ*, nempe communi stipite: hinc pater & filius
uno, nepos & avus duobus distant gradibus de
utroque Jure. In linea autem transversa seu
collaterali Jus Civile quidem eodem modo nu-
merat gradus, & tradit eandem regulam: *tot
sunt gradus in linea collateralis (sive æquali sive in-
æquali) quot sunt personæ collaterales dempto com-
muni stipite*, seu: tot gradibus distat unus con-
sanguineus collateralis ab altero, quot gradi-
bus uterque distat à communi stipite, nume-
rando scilicet gradus ex utraque parte, v. g.

Hhhh 3

duo

duo fratres jam distant duobus gradibus inter se: filius & patruus tribus: patruus duo, seu liberi duorum fratrum, quaternis; uti & duo consobrini, seu nati ex duobus sororibus; atque duo amitini, seu liberi fratris & fororis: eo quod computentur gradus tam unius, quam alterius, quibus quilibet à communi stipite distat. Aliter verò contingit de jure Canonico, secundum quod duo fratres uno gradu equali, filius & patruus duobus inaequalibus, patruus (consobrini, & amitini) etiam duobus tantum inter se gradibus remouentur, sed equalibus.

§. Sc. 5. Successionem ab intestato fieri vel in capita, vel in stirpes aut stirpem: in capita fit, quando plures succedunt juxta numerum capitum seu personarum in partes aequales, quot nimirum sunt personae succedentes: sicut videtur in *Uind* sive *Uind*. Sic quando succedunt duo fratres germani, hereditas dividitur in duas partes, & cuilibet obvenit una; quando tres sunt fratres, hereditas dividitur in tres partes aequales &c. In stirpem, quando non attenditur numerus personarum, sed stirps, ex qua haeredes descendunt, ita ut omnibus ex tali stirpe descendantibus simul sumptis assignetur una portio hereditatis, quae debebatur stirpi, si adhuc viveret. v. g. quando tres sunt fratres, unus autem ex iis jam est mortuus, quando defertur hereditas, reliquit tamen 6. liberos: hoc casu dividitur hereditas paterna (vel fraterna) in tres partes; duo fratres viventes capiunt singuli unam partem, tertia verò cedit liberis defuncti fratris, licet plures sint; & sic isti 6. liberi tanquam nepotes succedunt non in capita, quia non jure suo & proprio, sicut viventes fratres, sed in stirpem, quia tantum jure representationis loco patris sui, quem representant.

6 Dico 1. Ante omnes alios ab intestato succedunt soli descendentes, si adint respectu defuncti, nempe patri & matri liberi, naturales & legitimi simul, seu ex Matrimonio verè vel putativè valido procreati, exclusis nepotibus, in capita; si verò unus ex liberis fuisset praemortuus, tunc hujus liberi, adeoque nepotes (pronepotes &c. usque in infinitum) cum liberis succederent in stirpem representando suum parentem: si verò omnes liberi jam essent praemortui, relictis tamen liberis ex se, tunc isti tanquam nepotes exclusis omnibus aliis succederent avo, vel avia. Omnes ex *Nov. 118. c. 1. §. 6. Inst. de hered. quae ab intest.* Ratio, quia liberi, & nepotes, in linea recta votò parentum & avorum censentur vocari ad bona à se relictà, utpote per quos memoria defunctorum in aevum est duratura. *l. 220. §. fin. ff. de V. S.* Accedit naturalis aequitas, quae distat, liberos & descendentes ali debere ex bonis eorū, à quibus vitam hauerunt. Neque faciendum est discrimen inter emancipatos, & in patria potestate adhuc constitutos, nec inter mares & foeminas. *Nov. cit.* (excepta successione in feudo propriè dicto) neque inter jam natos, & primum nascituros, modò isti tempore defuncti patris vel avi &c. jam fuerint concepti, & in utero matris existentes. *l. 7. ff. de statu hom.*

neque inter Laicos, & Clericos, vel Religiosos. per *l. 6. C. de Leg. §. l. 6. C. de Episc. & C.* Nota tamen, quòd, si unus ex liberis defuncti non fuisset mortuus, sed vivens repudiasset hereditatem paternam, non succederent tunc jus repudiantis liberi in stirpem & jure representationis. *l. 1. §. 8. ff. de suis & legit. her. cum viventis, & hereditatem acquirere nolentis, representatio non censetur dari: possent tamen tales succedere jure consanguinitatis. per l. 6. C. de legit. hered.* si nempe haeredes sui deficerent omnes, vel abstinere ab hereditate. Circa hanc assertionem complendum adhuc sunt aliqua dubia. Proin

Quæres 1. an casu, quo soli nepotes, & filius ex liberis ipsius defuncti amplius est stirpes, illi succedant in capita, vel in stirpem? si nepotes descendant ex pluribus liberis demortuis, succedunt tantum in stirpem. *Inst. de hered. quae ab intest.* *Nov. cit. c. 1. l. 1. §. 6. ff. de suis & legit. her.* Nec obstat, quòd limitatur gradu omnes: qui autem in pari gradu non aequaliter succedant, & in capita. per *l. 1. §. 6. ff. de suis & legit. hered.* quia tantum illi, qui in pari gradu, & succedunt jure proprio, aequaliter succedunt, non verò, qui succedunt jure representationis. *§. 6. cit.* Aliud foret, si omnes nepotes descendere tantum ex una stirpe ista fuisset extincta ante avum; tunc enim succederent jure proprio, succederent in capita.

Q. 2. An & quomodo parentibus succedant liberi naturales tantum, vel legitimi tantum, vel spurii, vel ex damnato coitu orti, vel legitimi? Antequam respondeam, adverto, naturales tantum vocari, qui sunt geniti ex legitima soluta, instar concubinae habita; quibuslibet post sublatum concubinatum & quiparentes bastardi, seu nati ex soluta extra Matrimonium: legitimos tantum, qui sunt à defuncto adoptati vel arrogati in liberos: spurios secundum Jus Civile, quod in materia successioneis attendi debet, qui sunt nati à personis solutis & foemina meretrice, quae se passim prostituunt, ut pater sit incertus, atque ideo etiam tunc quejiti appellantur: ortos ex damnato coitu, qui nati sunt ex copula, quam damnant & puniunt Leges Civiles, uti sunt adulterini, incestuosi, sacrilegi: Legitimos demum, qui prodem illegitimè & extra Matrimonium, vel vel putativè validum, sunt nati, postea tamen vel per subsequens Matrimonium inter parentes, quo modo legitimantur naturales tantum, vel per Principis rescriptum sunt legitimi, quo posteriori modo etiam spurii & ex damnato coitu orti legitimari possunt. His notatis

§. 1. Naturales tantum (non legitimi) addit alia vel plures proles legitimè nate, non quidem succedunt in bonis patris, bene tamen matri (avo & avia maternae, & aliis per matrem lineam ascendentibus) aequaliter & in capita cum prolibus legitimè natis: si verò nulla addit præter naturales tantum legitimè nata proles, succedunt etiam patri, non habenti legitimam uxorem, sed solum in extante, seu in duabus uncis una cum matre sua partiente.

Nulla sit superstes. Reliquæ autem 10. uncie obveniunt consanguineis defuncti patris. *Auth. Licet C. de Natural. liber. Nov. 89. c. 12. §.*
 4. Nepotes autem naturales & pro-nepotes à successione avi paterni vel proavi omnino & semper excluduntur. *l. ult. C. eod. §. Nov. cit. c. 12. §.* De Jure Bavarico *tit. 39. a. 2. 3. §.* liberi naturales, sive sint legitimi, sive non, non succedunt patri, nisi quando etiam consanguinei collaterales patris, & legitima uxor deicit. Spurius (exceptis alimentis) nec matri in præsentia naturalium & legitimorum liberorum, vel ascendentium, succedunt de eodem Jure Bavar. nisi fuerint debita ratione legitimi. Id quod etiam procedit in matre Illustri quoad liberos, tum naturales tum spurios, in præsentia legitimorum, & ascendentium. *§. 2. Legitimi tantum, seu adoptivi & arrogati, succedunt in bonis allodialibus æqualiter cum naturalibus & legitimis simul, si tempore, quo moritur pater adoptivus, vel arrogator, durat adhuc adoptio vel arrogatio. l. 10. C. de adopt. §. 14. In §. de hered. que ab intest. §. 3. Spurius rursus matri, & ex linea materna ascendentibus, succedunt æqualiter cum liberis justis seu legitimis natis, si quos habeat mater, non tamen patri. l. 2. §. l. 8. ff. unde cognati. Excipe, nisi mater sit illustris; huic enim, justos liberos habens, non succedunt spurii. l. 5. C. ad S. C. Orphanotrophorum. quamvis ipsis debeantur alimenta ex bonis maternis. Speciale quid statuitur de Jure Bavarico *n. 5. cit. uti insinuavi. §. 4. Nati ex damnato complexu nec matri nec patri succedunt, imò de Jure Civili nec alimenta ipsis debentur. Auth. ex complexu C. de incest. Nupt. Nov. 89. c. ult. Sed hunc rigorem quoad alimentamitigavit Jus Canonicum, ut multi volunt propter c. 5. de eo, qui duxit, quam polluit. vel saltem æquitas naturalis non patitur. §. 5. Legitimi per subsequens Matrimonium succedunt æqualiter cum naturalibus & legitimis simul, probabilius etiam in bonis feudalibus. §. 2. In §. de heredit. que ab intest. c. 6. qui filii sunt legit. accedente praxi. §. 6. Legitimi per Rescriptum Principis vel per Comitem Palatinum veliam tunc, quando non exstant liberi legitimi nati, tempore legitimationis, vel nisi Princeps specialiter legitimaverit in ordine ad successionem *Nov. cit. c. 9. Nov. 74. c. 1. vid. Gail. l. 2. obs. 142.* Notant aliqui, legitimatos per Rescriptum Principis admitti ad successionem cum legitimis natis viâ consuetudinis: in quam proinquirere oportet.**

Q. 3. quid Juris de privignis, Stieff. & Kinderen qui ex diversis Matrimoniis sunt nati? *§. 1. Virico aut Novercæ, dem Stieff. Batter/ oder Stieff. Mutter/ non succedunt. l. 3. seqq. C. de secund. Nupt. l. 3. §. 7. C. communia de succession. succedunt tamen illi parenti, ex quo procreati sunt. Si intervenisset unio seu parisiatio prolium, Cuius Stindschafft / h. e. pactum auctoritate publica initum inter novos conjuges, quorum quilibet jam suscepit liberos in alio Matrimonio, ut omnes utriusque partis liberi succederent, ac si essent ex eodem Matrimonio prognati, tunc etiam privigni succederent virico & novercæ:*

Q. 4. An liberi Religionem successionis hæreditariæ capacem professi succedant parentibus ab intestato? *§. 1. succedunt (vel potius eorum loco ipsa Religio) de Jure æqualiter cum aliis liberis, licet ipsi professi per se ipsos non prius acceptent hæreditatem vel adeant (in quo ultimo dissentiant Legistæ) abstrahendo à feudalibus, emphyteuticis, & majoratibus, de quibus alibi. Sanch. l. 7. Mor. c. 12. n. 4. 36. Molin. tr. 2. d. 140. n. 19. & alii. Sumitur ex Nov. 5. c. 5. quia professos sequuntur & res suæ: & dum ingrediuntur Religionem per professionem, simul se & sua omnia, tam jura quam bona, vel ipsam voluntatem suam, transferunt in Religionem. Auth. Ingressi C. de SS. Eccl. Concordat l. 55. seq. C. de Episc. & Cler. can. 7. 9. 10. caus. 19. q. 3. c. 2. de testam. Cum ergo jura sua una cum voluntate jam transtulerint in Religionem, ista succedet, casu quo defertur hæreditas, sive professi velint sive nolint eam adire vel acceptare: ferè sicut pater hæreditatem filiosfamilias delatam immediate adire potest, licet eam filiosfamilias, cui æquiparatur Religiosus, acceptare nolit. l. fin. pr. C. de bonis, que liberis. Limitanda tamen videtur responsio ad eorum, quo parentes moriuntur ante liberos Religionem professos: si enim liberi professi mortem naturalem oppeterent ante parentes, dubitari potest, an eorum loco Monasterium, vel Religio succedat. Ego aliquando interrogatus, licet nullum super hac questione & casu non infrequenti apud Auctores vestigium invenire tunc potuerim, censui, non succedere, & etiamnum censo, quidquid dicat P. Schmier, apud quem ex postfacto contrarium reperi in tract. de Success. ab intest. Sect. 2. n. 55. Ratio mea est 1. quia viventis nulla est hæreditas. l. 1. ff. de hered. vel act. vendit. & juxta illud Hebr. 9. v. 16. mors necesse est intercedat testatoris: ergo, si filius professus, cujus loco succedit Religio, moritur ante patrem professum, nihil potest illa prætere: cum filius ipse, etiam in sæculo existens, tali casu nihil de hæreditate fuisset consecutus. 2. Filius Religionem professus nullum jus absolutum, sed solum conditionatum hæreditatis, si nempe ipsi, vel ejus loco Religioni fuerit delata, in Religionem transtulit: cum ipse plus juris, etiam in sæculo manens, non habuerit; nemo enim plus juris in alium transferre potest, quam ipse habeat. c. 79. de R. J. in 6. ergo, si professus moritur ante patrem, Religio nunquam consequitur jus absolutum ad hæreditatem paternam, cum hæreditas nunquam ipsi deferatur: id quod tantum intuitu filii in Religione existentis deferatur. Imò nec Legitimam tenentur parentes in vivis dare liberis. l. 1. §. 21. ff. de collat. bonor. nempe extra casum, quo illa est necessaria ad sustentationem: sed filio professus nec est necessaria ad sustentationem in vita, cum ali debeat à Religione, multò minùs post mortem: si igitur moriatur ante parentes, nec Legitima videtur amplius exigi posse. Videtur mihi consentire Molina *lo. cit. inf. ubi dicit, Monasterium posse succedere in hæreditate loco Religiosi defuncti, si ante ejus mortem delata sit:* ergo*

ergo non succedit, si ante illam delata non sit. Clarè mecum sentit Sanchez n. 7. cum Felino & aliis. Oppones: nepos succedit avo loco patris præmortui; quia repræsentat suum patrem: ergo etiam Monasterium loco professi præmortui succedit huius patri. R. imprimis si nepos sit solus absque patruo vel avunculo &c. superflite, non jure repræsentationis, sed jure suo succedit. Sed *Conc. Ant. N. Conf.* Nam nepos succedit jure sanguinis, vel jure repræsentationis: neutrum jus reperitur in Monasterio, si filius professus mortem oppetit ante patrem suum; non jus sanguinis, quia id per mortem filii est extinctum; non jus repræsentationis, quia repræsentatio non habet locum in superiore, vel parente, respectu inferioris vel filii præmortui. *arg. Nov. 118. c. 2. sed Monasterium seu Religio respectu sui professi superior est & instar matris vel parentis, nullo modo autem professus habet rationem patris aut superioris respectu Religionis & Monasterii.* Quamdiu vivit filius professus, aliquo modo repræsentat, vel potius sustinet Religio personam illius, non verò post mortem.

I Dico 2. In defectu descendendum succedunt in bonis allodialibus ascendentes legitimi, gradu propinquiores, in capita, sine discrimine sexus, exclusis remotioribus in linea recta, & exclusis omnibus collateralibus, nisi adsint fratres (vel sorores) germani. *Nov. 118. c. 2. cit. Auth. defuncto C. ad S. C. Tertull.* Dixi 1. in bonis, scilicet absque distinctione, an ea obtigerint filio defuncto à paterna vel materna linea, sed pater, & mater, si uterque superflites sit, succedunt æqualiter, non quilibet in bonis, à se aut sua linea in filium devolutis, uti verior sententia desumit ex *Nov. cit.* contra Bart. & Carpz. Dicitur tamen consuetudo contraria in quibusdam locis vigerè. 2. *allodialibus*; nam in feudalibus regulariter non succedunt ascendentes. 3. *gradu propinquiores*, nempe si defunctus habeat superflites adhuc patrem, vel matrem, & simul avum aut aviam, solus pater aut mater superflites succedit; si verò duo in eodem gradu superflites, uterque in partem æqualem, & in capita. 4. *ascendentes legitimi*; nam parentes illegitimi non aliter succedunt regulariter liberis descendentes non habentibus, quàm liberos illegitimos succedere parentibus diximus. *l. 2. ff. unde cognati.* cum successionum jura regulariter sint reciproca. 5. *exclusis remotioribus in linea recta*, nempe avo, si vivat pater vel mater defuncti &c. nam inter ascendentes non datur jus repræsentationis, cum inconveniens sit, ut superior repræsentet inferiorem, v. g. ut avus repræsentet patrem defuncti. 6. *collateralibus, nisi adsint fratres germani*, nam isti in capita admittuntur cum ascendentibus proximis, sive ascendentes proximi sint pater & mater, vel avus & avia, vel avus solus, aut pro-avus. Aliud est de liberis fratrum germanorum præmortuorum; isti enim liberi cum germanis defuncti, & ascendentibus, adhuc vivis non in capita, sed in stirpes succedunt. *Nov. 127. c. 1. quæ quoad hoc correxit Nov. 118. cit.* Nepotes verò germanorum, sive soli sint, sive cum fra-

tre aliquo germano adhuc vivo, excluduntur omnino ab ascendentibus, ut colligitur ex *Nov. 127.*

Quæres, an soli liberi germanorum fratrum exstantes, quando nempe ipsi fratres germani & sorores germanæ, omnes jam sunt præmortui, succedant cum ascendentibus vel in capita, vel saltem in stirpes? R. spectato jure neutro modo succedere, sed penitus ab ascendentibus excludi. Ita verior cum Perez contra Haun. König &c. quia in *Nov. 118. c. 1.* excluduntur: aliud autem jus eos admittit non existat: ergo. Dein regulariter gradu propinquior excludit remotiores. *Nov. cit. c. 3.* Oppones. In *Nov. 127. c. 1. cit.* admittuntur cum ascendentibus jure repræsentationis succedunt in stirpes cum illis. R. d. *Nov.* tum solum de casu, quo cum liberis germani præmortui superflites alius germanus defuncti, & respectu illorum patruus: cum igitur iustoria *Novelle 118. cit.* non debet extendi ad casum, quo soli superflites liberi germanorum defuncti, & nullus patruus, cum ascendentibus. Accedit, quòd cesset repræsentatio, quando nullus superflites patruus vel avunculus tanquam fundamentum repræsentationis, jam tamen Bavaricum admittit *tit. 40. art. 4.*

Dico 3. In defectu tam Ascendentium quàm Descendentium succedunt consanguinei laterales in capita, sive (saltem in allodialibus) sint cognati sive agnati, mares aut feminae, exclusis semper remotioribus gradu consanguinitatis. *Nov. 118. c. 3. § 4. Auth. Cessante duob. segg. C. de legit. hered.* Unde 1. succedunt fratres (& sorores) germani exclusis consanguineis & uterinis tam fratribus quàm sororibus: si verò unus vel alterius fratris aut sororis germanæ non amplius superflites adsint liberi, hi non in capita, sed in stirpes succedunt cum germanis defuncti. Imò hi liberi iam soli excludunt fratres unilaterales. 2. d. non adsint fratres germani, succedunt fratres unilaterales, nempe consanguinei, vel uterini, vel utriusque, si tam consanguinei quàm uterini existant, & quidem probabilius æqualiter distinctione inter bona, utrum ea sint materna vel paterna, ut docet Fachin. Vinn. Pirh. & lli contra Struv. Joan. Harpprecht & alios ad hoc allegatos; partim quia *Nov. cit.* omnia jura anteriora circa hæreditates ab intestato delatas sublata sunt, ibique admittuntur consanguinei & uterini absque distinctione bonorum partim quia bona, postquam pervenerunt ad fratrem, non amplius censentur esse paterna vel materna, sed fraternalia. Unde non obstat tritus ille versus ex *l. 13. §. 2. C. de legit. hered.* defunctus, maternis cedant materna, paternis paternis; quia negatur suppositum, quòd adhuc sint bona paterna vel materna, legi autem *Nov. cit.* derogatum est à *d. Nov.* unde uterini etiam in bonis à patre ad fratrem pervenientibus succedunt, & vicissim consanguinei in bonis à matre ad eum translatis, & quidem in capitibus, non verò liberi cum fratribus unilaterales in stirpes. D. Verlohner de modis acquirendi per Universitatem art. 4. §. 1. n. 11. cum Struv. & Lau-

Lauterbach: at Zoel. & alii non admittunt unilateralium liberos, eosque negant succedere in stirpes & jure representationis. Porro inter liberos fratrum vel sororum unius tantum vinculi, uti & inter alios postea consanguineos, non amplius attenditur duplicitas vinculi, & (saltem inter posteriores) jus representationis. *Nov. cit. §. Nov. 127. c. 2. §. 3.* In defectu fratrum & sororum, etiam unilateralium, & liberorum ex eis natorum, vocantur reliqui consanguinei collaterales, non attento sexu, vel duplici vinculo, vel jure representationis, ita ut semper propinquiores excludant remotiores, & in eodem gradu conjuncti succedant in capita, promissibilis in infinitum. per *l. 2. §. 1. ff. de suis & legiti. hered. cum nullibi ponantur limites in jure.* Neque dicas, in *§. ult. Inst. de success. Cognat.* jus succedendi ad decimum gradum consanguinitatis esse restrictum; quia ibi Imperator tantum dicit, agnatos succedere, etsi decimo sine gradu, adeoque remotiores non excludit, sed dictum gradum solum ponit tanquam exemplum remoti gradus, ultra quem ordinariè non potest probari agnatio vel cognatio, seu consanguinitas collateralis. Pro coronide nota, non succedere 1. fratres adoptivos, seu legitimos tantum, nisi ab aliquo ascendendum sint adoptati, & adhuc constituti in patria potestate, dum moritur frater adoptivus, vel naturalis & legitimus simul: his etiam succedunt arrogati durante arrogatione. 2. fratres naturales, & spurios, non legitimos: nisi sint uterini, qui sibi invicem & cognatis ex matre succedunt in defectu fratrum germanorum legitimorum: & nisi fratres naturales sint legitimati per Rescriptum Principis, sibi invicem, non tamen legitime natis succedunt fratribus. *P. Schmier sect. 2. à n. 95. D. Verlohner q. 2. §. 3.* Quæres 1. an liberi fratrum & sororum soli existantes, adeoque meri nepotes collaterales ipsius defuncti, quando nempe hujus fratres & sorores omnes jam prius satis concesserunt succedant in capita, vel in stirpes? 2. an liberi germanorum, si concurrant cum thiis ex uno tantum latere conjunctis, succedant jure representationis & in stirpes, sicut diximus eos succedere, quando concurrunt cum thiis ex utroque latere conjunctis, ac præponatur thiis? per thios intelliguntur fratres defuncti, & respectivè patrui, nempe respectu liberorum ex fratribus genitorum. *§. ad 1. succedunt in capita. Text. in l. 2. §. 2. ff. de suis & legiti. hered.* & clara decisio in *Comitiis Spirens. anno 1529. §. 30.* Ratio, quia filii diversorum fratrum soli non representant personam patrum suorum: ergo cessat jus representationis, & consequenter successio in stirpes, sed succedunt jure proprio consanguinitatis. Qui sunt in ulteriori gradu, non in stirpes, sed in capita succedunt; quia in linea collateralis jus representationis ultra fratrum liberos non extenditur. *Nov. 118. c. 3. §. 1. ff. de her. §. ad 2. affirmativè, licet in tertio sint gradu; adeoque ipsi inter se succedunt in stirpes exclusis thiis, propter d. Nov. c. 3. v. præponatur.*

Lit. III. R. P. Pichler.

Dico 4. casu quo deficiunt omnes consanguinei tam in linea recta, quam collateralis, nec ullus, qui succedat ratione adoptionis, adest, defunctus autem fuit in conjugio, jure Prætorio succedit uxor in omnibus bonis mariti, ac vicissim maritus in omnibus bonis uxoris. *l. un. C. unde vir. & ux.* Si verò adsint liberi (idem est, si adsint alii consanguinei ascendentes, vel collaterales ipsius defuncti) tunc attendi debent pacta dotalia, si existant, vel loci consuetudo, vel statuta particularia: quod & in priori casu observandum est. Si verò talia non existant, de jure Civili uxor marito (& vicissim maritus uxori, cum sit eadem ratio, & inter virum ac uxorem detur mutua correlatio) succedit vel in quarta parte bonorum defuncti, si nempe liberi (vel consanguinei alii) non sint plures quam tres; vel in portione virili *Kinds- Theil* si plures sint, quam tres: sed solum tunc, quando defunctus conjunx est dives, superstes autem pauper; de quo arbitrari spectat ad Judicem. *Auth. Præterea C. eod. Nov. 117. c. 5. confirmat Nov. 53. c. 6.* Si uxor concurrat cum liberis, solum usufructum consequitur suæ portionis, si verò cum aliis consanguineis, etiam proprietatem & dominium. Sed hoc jus succedendi inter conjuges non procedit, si legitimum inter illos divortium intercessit, nec ante mortem sunt reconciliati.

Quæres, quomodo sibi succedant conjuges de jure Bavarico? *§. 1.* si existant pacta dotalia, omnino ea observare oportet. *§. 2.* secularis his pactis, si moriatur maritus, & relinquat liberos, nec de certa dote constet, debetur uxori superstiti præter bona à se marito allata, & (si virgo fuit) morgengebam portio virilis in acquisitionibus & supellectile, una cum vestimentis & reliquo mundo muliebri. item quidquid secundum permissionem Juris Bavarici eidem à defuncto donatum est. Si verò de certa dote constet, quam attulit marito, debentur quidem ipsi præter dotem suam prædicta omnia (excepta portione virili in acquisitionibus) & insuper donatio propter nuptias, doti correspondens, sed tantum quoad usufructum. Denique si sit talis uxor, quæ cum marito communem negotiationem exercuit aut cauponariam, zum offnen Kram-Laden / und Marktstischet / oder mit ihrem Mann Wirth- oder Gastschafft halt / uxor dimidiam acquisitionum partem jure quasi Societatis acquirit. *Landrecht. tit. 1. a. 1. §. 10.* & hanc mediam acquisitionum partem Consuetudo vel Statutum in Germania passim, consequenter etiam extra Bavariam, tribuit hujusmodi conjugibus teste *Gail 2. obs. 90. n. 5.* Nomine autem acquisitionum inter conjuges veniunt illa bona, quæ non unius, sed utriusque conjugis operâ ac industriâ constante Matrimonio vel acquisita vel conservata fuerunt, & in vernacula vocantur *Er-rungenes Gut*. Unde ad acquisitiones non pertinet hæreditas, legatum, donatio, & bona unius tantum industriâ quæsitæ. Vid. *Befold. in Thes. pract. v. Rungen und gewonnen.* D. Christoph. de Chlingensperg *Inst. de hered. quæ ab intest. q. 35. seqq.* Imò societas bonorum in quibus

busdam locis indistincte dicitur esse recepta inter conjuges vel consuetudine vel statuto. *z.* si præmoriatur uxor, & non exstent pacta dotalia, exstent verò liberi, marito quidem superstiti debentur omnia in domo inventa, cum obligatione tamen restituendi liberis bona ab uxore sibi allata cum morgengeba & mundo muliebri, quamvis quoad vitam retineat usum fructum dotis certæ: insuper, si fuerint conjuges communis negotiationis, tenetur maritus superstes iisdem liberis restituere mediam acquisitionem partem. *Landt-Recht tit. 1. a. 3. § 10. z.* si post mortem unius conjugis nulli exstent liberi, neque pacta dotalia, superstes restituit legitimis hæredibus præmortui omnia sibi ab eo allata bona extra lectum Nuptiale: acquisitionem autem mediam partem retinet quoad usum fructum tantum: item gaudet usufructu dotis, vel donationis propter nuptias, si de certa constet. *Landt-Recht tit. 1. a. 4. si* verò partis defunctæ nulli prorsus consanguinei, etiam collaterales, exstent, conjunx superstes omnia illius bona quoad proprietatem consequeretur conformiter Juri communi. *l. un. cit.*

17 Dico 5. Casu quo non modò omnes consanguinei & legitimi hæredes, sed etiam conjunx deficit, neque defunctus vixit in aliquo Collegio legitima auctoritate instituto, ejus relicta bona capit Fiscus, & quidem sæcularis, si defunctus fuit sæcularis: Ecclesiasticus autem, quando fuit Clericus, nec ministravit in aliqua Ecclesia. *l. 1. § 4. C. de bon. vacant. lib. 10. gl. in c. 1. b. t.* Si verò defunctus fuit peregrinus, neque de ejus consanguineis aut conjuge constet, ejus bona non Fiscus, sed Episcopus occupat eroganda in pias causas. *Auth. omnes peregrini C. communia de Success. Per Fiscum intellige ararium vel Cameram Principis.*

18 Quæres, quis succedat ab intestato Clericis, & Religiosis? *z.* 1. si Clerici habeant bona patrimonialia, quasi patrimonialia, vel parimonialia, aut industrialia, in iis succedunt consanguinei proximi. *arg. c. 12. de testam. & eo ordine, quo de Laicis docuimus; cum nulla exstet Juris exceptio, nisi per hæreditatem, vel alio modo ipsis intuitu personæ aliquid obvenisset; tunc enim succedit Ecclesia. c. 1. b. t. nisi aliud habeat consuetudo, uti forsitan habet. z. 2.* In Beneficialibus bonis, congruæ sustentationi superfluis, succedit Ecclesia, in qua Clericus habuit beneficium, vel successor in Beneficio cum onere tamen distribuendi in usus pios. *c. 1. § fin. de pecul. Cleric. c. 12. de testam.* Nisi nimirum ex privilegio Apostolico, vel ex recepta consuetudine succedant etiam in his bonis consanguinei, saltem ex parte: vel nisi *jure spoli*, ut vocant, cedant Cameræ Apostolicæ, uti varii Pontifices statuerunt, quorum tamen constitutiones quoad hoc non sunt receptæ in Germania, sed ibi jus spoli quibusdam Episcopis, vel etiam inferioribus Prælatibus, competit; qui tamen eo moderatè uti debent, & non omnia, quæ occurrunt, rapere, uti perperam alicubi factum esse vidi non sine scandalo; cum utique ad bona patrimonialia & quasi-patri-

monialia, uti & parimonialia aut industrialia Clericorum se non extendat jus Spolii, sed solum, meò quidem iudicio, ad Beneficialia perflua, quæ plerumque satis angusta erunt. *z. 3.* Novitiis in Ordine Religioso succedunt proximi consanguinei: Professus autem Monasterium non tam succedit, quam retinet acquisitionem per Professionem, & exequitur jus acquirendi hæreditatem loco Professi sibi obvenientem: quod jus in Monasterium per Professionem jam est delatum. *Text. & DD. in c. 1. de Test. § Auth. Ingressi C. de SS. Eccles. nisi fortis* successione in bonis immobilibus vi propriarum Constitutionum, vel Statuti cum consensu Pontificis facti, arceatur Monasterium Oppones. *In c. 2. b. t. bona Clericorum* indigentium sine discrimine jubentur distribuere partes, quarum una Episcopo, altera Ecclesiæ, tertia pauperibus, quarta parentibus, obveniat. *z.* ibi est sermo de servo manumisso, post ordinato in Clericum, à cujus successione clauditur Patronus, & consanguinei; cum numeris nulla sit civiliter cognatio, saltem collateralium. Unde hæc dispositio non est tendenda ad alios Clericos, eorumque vi bona.

Dico 6. Successio Pactitia seu Conventionalis de Jure Communi quidem non habet, cum, si sit pactum affirmativum sive negativum de viventis futura hæreditate, ut quod reprobatum tanquam invalidum, licet si inter privatos sit initum, & absque juramento, vel sine consensu illius, de cujus hæreditate sit pactum. *l. 19. § fin. C. de Pact. l. 5. C. de testam. ubi reprobatum pactum affirmativum negativum verò, quo filia aut filius (forisgrediens Religionem) renuntiat hæreditati paternæ, l. 15. C. de Pact. l. fin. ff. de Jus. § legi. Trid. f. 25. c. 16. de Regular. Limitavi assertionem & dixi 1. de Jure Communi; nam ex statuto particulari validè renuntiant filiæ Illustræ hæreditati paternæ, & ex consuetudine sponiungunt validè pacta dotalia, in quibus pactatur de successione futura inter se: sic etiam patiscuntur quandoque Illustræ Familiæ de bonis in eventum, quo una ex ipsis penitus exstiterit, acquirendis, quod vocatur pactum *Confraternitatis*: sic subinde renuntiantes pactantur cum reservatione regressus ad hæreditatem in eventum, quo aliqua linea, in cuius favorem renuntiaverint, fuerit extincta, vulgo *auf einen ledigen Anfall*; & hoc pactum dicitur *suspensivum*; si verò renuntient absolutè pro omni eventum, nuncupatur *abdicatum*. Dixi 2. absque juramento; si enim paciscens de hæreditate propria adjiciat juramentum, si servandum est, saltem ex virtute Religionis. *c. 28. de Jurejur. c. 2. de Pact. in 6. Dixi 3. vel sine consensu* *§ c.* nam si consentiat, de cujus hæreditate alii faciunt pactum affirmativum, istud valet. *l. fin. C. de Pact.* idem est de pacto affirmativo, quo agitur de succedendo alicui in terminato, vel de hæreditate à quocunque obventura; quia cessat ratio, quam infirmat *l. fin. cit.* nempe periculum optandi aut capendi mortem alienam. *In l. 19. cit.* etiam militum*

bus inter se conceditur pactum affirmativum, sed revocabile.

60. Oppones 1. huiusmodi pacta, saltem affirmativa, super futura hereditate viventis sunt contra bonos mores. l. 61. ff. de V. O. § 1. fin. C. de pact. ergo nec iuramentum ei adiectum produci obligationem. 2. tale iuramentum, sicut ipsum pactum, præbet occasionem optandi mortem alienam, si valeat: ergo non valet, & non servandum est. 3. tale iuramentum adversatur bono publico, quia, qui paciscitur de sua hereditate, amittit libertatem testandi, & præiudicat suæ ultimæ voluntati, quam Iura ob bonum publicum voluerunt semper salvam & intactam. R. ad 1. Dist. Ma. sunt contra bonos mores Civiles, seu adversantur Juri Civili. C. Ma. contra bonos mores naturales, seu adversantur Juri Naturali. N. Ma. nam si huic adversarentur, non possent reddi licita & valida per Consuetudinem. Ad 2. præbet occasionem optandæ mortis alienæ remotam, & per accidens, ex malicia pacipientium; non proximam, & per se, ut rursus patet ex eo, quod ipsum pactum obligare possit vi consuetudinis. Ad 3. Negatur, quod obstat bono publico, & irritata sint talia pacta propter bonum publicum principaliter; nam istæ leges irritantes primariò spectant bonum privatorum, quibus volebant salvam libertatem de rebus suis testandi, & ultimam voluntatem semper ambulatoriam, ut patet inde, quod pactum super futura hereditate cum consensu illius, de cuius hereditate fit, initum valere velint, & quod dent potestatem, ut aliqui sibi ipsi adimant libertatem testandi, v. g. per ingressum Religionis.

TITULUS XXVIII.

De Sepulturis.

SUMMARIUM.

1. Quid sit sepultura sacra, & quibus locis competat.
2. Qui eligit sepulturam in certo loco, ibi sepeliendus. Quinam eligere possint, & quomodo. Ubi etiam de portione Canonica Parochiali.
3. Qui extra parochiam eligit sepulturam, tenetur, vel hæredes illius, in parochia permittere celebrationem exequiarum.
4. Qui nullam eligit sepulturam, habet autem electam à Majoribus, regulariter in hac sepeliendus est.
5. Qui vero non eligit, nec habet electam à Majoribus, in parochia sua sepeliri debet. Quid, si sint membra duplicis parochie?
6. Quid juris, si quis alibi sepeliatur, quam ubi deberet.
7. Ubi sepeliendi sint Clerici Beneficiati.
8. Quinam gaudeant, vel non gaudeant sepultura sacra.
9. Quid juris, si indignus sepeliatur in loco sacro.
10. An & quomodo pretium exigi, vel accipi possit pro vel intuitu sepulture sacre.

11. Sciendum, mortuis, qui bona sua hæredibus vel ex testamento vel ab intestato relique-

runt, solum superesse sepulchrum, seu sepulturam, & quidem, si fideles sint, sacram. Est autem sepultura sacra nihil aliud, quam locus religiosus, auctoritate Episcopi deputatus ad tumulanda fidelium, pie decedentium, corpora. arg. c. 3. h. t. c. 4. de Relig. Dom. scilicet vel Cœmeterium (Latine Dormitorium) vel Ecclesia; quamvis enim olim in Ecclesiis ipsis nullus Laicus, sed tantum Episcopi, Abbates, & Presbyteri digniores sepeliri potuerint. can. 15. 18. caus. 13. q. 2. hodie tamen id permittitur quibuscunque, etiam laicis, modo Ecclesie sint, quibus competat jus sepulture. Cœmeteria autem benedicuntur, & in aditu templorum acurbium constitui solent, ut corpora defunctorum fidelium ab immundis spiritibus securiora sint, & animæ illorum partim propter intercessionem Sanctorum, quorum ossa in templis asservantur, aut patrocinia invocantur, partim propter preces & sacrificia viventium certius adjuventur, atque ut vivi mortalitatis & mortis sibi certissimæ commonescant, defunctorumque recordentur: licet pro pestiferis alia de causa remotior destinari soleat locus. Locus autem ille auctoritate Episcopi debet esse deputatus, neque inferior Prælati, nisi jurisdictione quasi Episcopali præditus sit, jus sepulture, & privilegium fideles in aliquo loco sepeliendi concedere potest, c. 4. cit. Ex privilegio tamen Apostolico absque interventu auctoritatis Episcopalis in suis templis & cœmeteriis Ordini Prædicatorum S. Dominici, & Minorum S. Francisci, sepelire quoscunque fideles concessum est. Clem. 2. § Extrav. 2. Comm. h. t. atque per communicationem privilegiatorum aliis quoque Religiosis Ordinibus. Mol. tr. 2. d. 214. n. 21. P. Wiestner h. n. 18. cum Donato. Specialiter permixtum est Religiosis Mendicantibus sepelire in suis cœmeteriis famulos domesticos intra septa Monasterii defunctos, etiam invitò Parochò loci. Rodriq. de Regular. to. 2. q. 68. n. 2. Prihing n. 9. h. t. allegans Compend. Privil. Soc. JESU v. familiares. Si verò Religiosi ipsi moriantur extra claustra, irrequisitò etiam Parochò loci, ubi decesserunt, ad suas Ecclesias deferri possunt, uti resolvit S. Congreg. 14. Jan. 1639. Jam inquirendum, quo in loco sepeliendi sint fideles, quinam gaudeant, vel ut indigni sepultura Ecclesiastica excludendi sint, & an pretium possit pro illa exigi?

Dico 1. Qui vivus adhuc specialiter eligit certum locum pro sepultura, ibi sepeliendus est. 2. permixtum verò est cuilibet utriusque sexus pubertatem adepti eligere sepulturam regulariter, modò locus, quem eligit, habeat jus sepulture. Pars prior videtur certa; cum talis electio se habeat instar ultimæ voluntatis. per c. 7. h. t. quam omnino exequi oportet. Posterior patet ex c. 1. h. t. c. 3. § 2. eod. in 6. Nec obstat, quod Majores ipsius seu Progenitores elegerint aliam sepulturam. c. 2. § fin. eod. in 6. Igitur etiam filius familias, si pubes sit, etiam absque consensu patris eligere non prohibitus est; quia in ordine ad res & jura Spiritualia, uti est etiam sepultura, non ita subest patri, sicut quo-